

[Kirkeministerens.]

end i Fjor. Naar Elevantallet ikke er steget, uanset at alle Skoler nu er fri, maa det ses i Forbindelse med den herskende Mangel paa Arbejdskraft, de store Lønninger, som de unge gaar Glip af ved at tage paa Højskole, sammenholdt med de uforandrede Understøttelsesbeløb, der kan opnaas. Ministeriet har imidlertid taget Spørgsmaalet om en fornøden Ændring af Satserne op til Overvejelse og har forhandlet med Højskolerne derom, saaledes at nye Regler er under Udarbejdelse.

Spørgsmaalet om en nordisk Højskole og om Ordningen med Hensyn til Elevunderstøttelserne til nordiske Elever har været Genstand for Forhandling paa det nylig stedfundne Undervisningsministermøde i Stockholm. Ogsaa disse Spørgsmaal er nu under Overvejelse i Ministeriet.

Jeg skal dernæst vende mig til de Spørgsmaal, der har været rejst vedrørende Kirkeministeriet under den foregaaende Debat.

Det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp savnede i Trontalen et Tilsagn om, at der vilde blive aabnet Kvinder Adgang til Præsteembeder, og fandt, at her var der en Sag, som nu ikke længere kunde forhales, ikke længere kunde spises af med Talemaader om at „vente alting i Naturens Orden“ og om, at „det har slet ingen Hast for den, som tror“.

Jeg beklager meget, at det ærede Medlem saaledes har tiltroet mig at bevæge mig i Flosklernes og Talemaadernes Verden. Dette sidste Citat maa jeg tilstaa at jeg ikke kan vedkende mig i denne Forbindelse. Derimod sagde jeg ganske rigtigt, at vi ogsaa her maatte huske paa Ordet om at vente alting i Naturens Orden. Men Meningen dermed var visseligen ikke den, at jeg vilde prøve paa i en snæver Vending at klare mig uden om en Vanskelighed ved at citere et Par Verslinier af Grundtvig; det ærede Medlem maa tro mig, det var virkelig min Mening, at ogsaa dette Spørgsmaal maatte løses efter den heri angivne Linie saaledes, at naar det Øjeblik kom, da Spørgsmaalet virkelig blev aktuelt, saa maatte det ogsaa have en positiv Løsning. En saadan kunde jeg ikke medvirke til, saa længe Spørgsmaalet væsentlig kun havde en teoretisk Interesse, men var uden Aktualitet i de Menigheder, hvor der var Tale om, at de paagældende Kvinder skulde gøre Tjeneste.

Nu er dette Spørgsmaal jo et, der har været behandlet igennem lange Tider, det er ikke første Gang, det er fremme her for denne Talerstol; det har været behandlet

saa længe, at dets Løsning, saadan som Tiden er gaaet, maa siges at have været baade vel overvejet og vel forberedt. Spørgsmaalet har flere Gange været Genstand for Stemmeafgivning i Landets Menighedsraad, og det ejendommelige har været, at hver Gang Spørgsmaalet har været ude til Afstemning, har denne vist en stigende Kurve i Retning af Ønsket om, at Kvinder kunde faa Adgang til Præsteembeder. Altsaa, Stemningen for en positiv Løsning af dette Spørgsmaal har været stadig stigende, saaledes at det er meget sandsynligt, der i Dag vilde være et Flertal derfor.

Dette Spørgsmaal har jo skilt Vandene inden for enkelte politiske Partier, og det har gjort det inden for de kirkelige Retninger. Der er Grundtvigianere, der er Modstandere af kvindelige Præster, og der er Indremissionsfolk, der er Tilhængere deraf, fordi de forstaaer, at nogen skriftmæssig Begrundelse mod kvindelige Præster kan der ikke gives. Saafremt man virkelig mener det alvorligt, at det skal gælde til alle Tider og under alle Forhold, at Kvinden skal tie i Forsamlingen, saa maa man jo ogsaa være virkelig konsekvent og ikke tillade kvindelige K. F. U. M.-Sekretærer eller Hedningemissionærer at staa frem og tale. Og endelig er hele denne Argumentation: den skriftmæssige Begrundelse for, at Kvinder ikke skal have Adgang til Præsteembeder, ganske overordentlig svag. Ordet om, at Kvinder bør tie i Forsamlingen, bør ses ud fra Datidens Forhold mellem Mand og Kvinde, hele Kvindens totalt retsløse Tilstand i Oldtidens Samfund, hvor det vilde have vakt en højst ejendommelig Opsigt, om en Kvinde havde taget til Orde i nogen Slags Forsamling. Det vilde efter Datidens Forhold være blevet udlagt som en borgerlig Uorden. Og der staaer ikke noget om, at Paulus, naar han siger, at Kvinden skal tie i Forsamlingen, tænker paa Præstegerningen i Almindelighed. Det nævnes ikke med et Ord. Naar man udlægger det saaledes, maa det vistnok snarere kaldes for Indlægning end for Udlægning af Skriftens Ord.

I øvrigt skal jeg ikke dvæle længe ved dette, allerede fordi jeg under Behandlingen af Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder i Fjor udtalte, at jeg havde personlige Indvendinger imod Kvinders Adgang til Præsteembeder, men jeg havde ingen principielle, altsaa ingen teologiske Indvendinger at gøre.

Spørgsmaalet var allerede til Behandling her i Tinget i Samlingen 1920—21, hvor mit Partis Ordfører, N. Johan Laurson, dengang udtalte, at selv om Flertallet